

«Els set missatgers», Dino Buzzati

Mònica Batet

Han passat vuit anys i mig. Torno a pensar-ho mentre m'adormo en aquest regne que sembla no tenir confins. I després d'aquest pensament comença el que jo crec que pot ser un somni. És el matí i dono al Domenico la seva última carta. Veig com s'allunya i intento convèncer-me que ens tornarem a veure. Serem més vells, però també més savis. Dic als meus homes que hem de prosseguir el viatge. Avancem per aquestes muntanyes que jo creia inexplorades i després de sis o set llegües, se'm fa difícil de precisar-ne la distància exacta, veig alts palaus de pedra. Aquells alts palaus de pedra que segons la carta que el Domenico va portar-me s'han construït durant la meva absència a la nostra ciutat. Baixo del cavall perquè vull convèncer-me que el que ara veig és real. Sento casa meva sota els peus i diria que sóc feliç. El meu germà em saluda. Distingeixo en el seu rostre la responsabilitat de qui és rei. Em parla de la mort del nostre pare mentre m'assegura que no va patir. Em diu que no es pot creure que siguem l'un davant de l'altre. Afirma que després de tants anys em donaven per mort, i tanmateix continuaven entregant cartes als missatgers que arribaven. Em confirma que l'Ettore va anar-se'n fa molt de temps. I és en aquest moment quan m'adono que el Domenico perdrà disset anys de la seva vida només per una carta.

La ringrazio mille volte, signore Buzzati, per aver scritto questo bel racconto.